

Renate

DORRESTEIN

We vieren onze vriendschap met eten, drinken en ongegeneerd van elkaar houden

VRIENDSCHAP Naarmate vriendschappen langer duren, worden ze kostbaarder, dat weet iedereen. Decennialang samen langs berg en dal trekken en onderdeel worden van elkaars geschiedenis is het fijnste dat er is. Een vriend of vriendin kwijtraken betekent dat je een deel van jezelf verliest; daarom zijn we zo ontderd als het ons overkomt. De laatste keer dat mij dat gebeurde, besloot ik om voortaan nog duidelijker kenbaar te maken hoe belangrijk sommige mensen voor me zijn. Sindsdien vier ik met elk van de meest onmisbare vrouwen uit mijn leven jaarlijks de verjaardag van onze vriendschap. Soms was nog precies te herleiden wanneer en hoe we elkaar hadden ontmoet, in de overige gevallen verzonnen we gewoon een datum die aannemelijk leek. Sedertdien geven we elkaar op die dag een speciaal cadeautje, we eten, we drinken, we kletsen. We halen herinneringen op. We lachen ons blauw en we laten een traan. En we zitten ongegeneerd veel van elkaar te houden. Ik geef het u graag door als Tip van de Maand.

Maar hoe dol ik ook ben op al deze trouwe, voortreffelijke vrouwen, er is er één die ik in mijn hart stiekem voortrek. Dat is niet helemaal eerlijk jegens de anderen, want in deze vriendschap zit een gat van bijna veertig jaar. We leer-

den elkaar kennen op de kleuterschool en verloren elkaar uit het oog na wat toen nog de lagere school heette. Een paar jaar geleden bracht het toeval ons weer samen. Een van de eerste dingen die ze tegen me zei, was: "Toen ik je samen met je man zag komen aanlopen, moest ik meteen aan je vader denken. Precies hetzelfde postuur."

De vriendinnen die ik in mijn volwassen leven maakte, hebben mijn ouders vaak amper of zelfs helemaal niet gekend. Zij wel. Zij is, buiten mijn zus om, de enige getuige die ik nog heb van toen ik 4 was. Zij weet nog wat mijn moeder toen altijd zei, op welke stoel wie aan tafel zat, wanneer ik die rode sandalen kreeg en hoe het bij ons thuis rook.

Zeker, onze band bestaat er ook uit dat we van kleins af aan samen hebben opgetrokken, samen stappen, samen tandjes door de lip en later samen eindeloos giebelen. Maar het belangrijkste is dat we elkaars ouderlijk gezin nog intact hebben meegemaakt. Gek is dat: menigeen is zijn halve of hele leven bezig zich aan dat gezin en aan die ouders te ontworstelen, maar op een zekere leeftijd wordt het opeens uitgesproken waardevol om iemand om je heen te hebben die je daar juist de hele tijd aan herinnert.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariténs